

Maricel kedves énekei

Írta: Jeza Loren A. Baello
(Igaz történet alapján)

Ez a történet a Fülöp-szigeteken játszódott.

Hányzik Ópapi – mondta Maricel a nagymamájának. Ópapinak és Ómaminak hívta a nagyszüleit. – Amióta csak kórházba került, segíteni szeretnék neki. De nem tudom, hogyan.”

Maricel a tányérján lévő étellel babrált. Ez volt a kedvenc reggelije: rizs, tojás és kolbász. De túl szomorú volt ahhoz, hogy egyen.

Ómami átkarolta Maricelt. „Megértem. Néha tehetetlennek érezzük magunkat, amikor egy szeretünk nehéz időszakon megy keresztül. De ne felejtse el, hogy van két olyan személy, akik még annál is jobban szeretnek minket, mint azt el tudnánk képzelni.”

„Kik azok?” – kérdezte Maricel.

„Mennyei Atya és Jézus Krisztus – felelte Ómami. – Amikor hiszünk Őbennük, akkor mutatják nekünk az utat és erőt adnak.”

Miközben Maricel a nagymamáját hallgatta, a szívében remény gyúlt. Tudta, hogy Mennyei Atya és Jézus segíthetnek Ópapinak.

Aznap este Maricel letérdelt az ágya mellé, és lehunyta a szemét.

„Mennyei Atyám, kérlek, őrködj Ópapi felett, és segíts neki jobban érezni magát. Szeretem őt és Téged is. Kérlek, segíts tudnom, mit tehetek érte.”

Másnap reggel Maricelt a függönyön átszűrődő napsugár ébresztette. Támadt egy ötlete! Ópapi és ő nagyon szerettek közösen elemis dalokat és egyházi himnuszokat énekelni. Talán ez majd megnyugtatja a nagypapáját!

Kikelt az ágyból, elmondta a reggeli imáját, majd megkérdezte Ómamit, hogy meglátogathatja-e Ópapit. Hamarosan már úton is voltak a kórházba. Izgatott volt, hogy végre viszontláthatja Ópapit, és remélhetőleg mosolyt tud csinálni az arcára.

„Bár kicsi vagy –
mondta Ópapa –,
hatalmas szíved van,
telve szeretettel.”

Amikor Maricel bement a kórterembe, Ópapi az ágyán ült, és be volt takarva a lába. Fáradtnak tűnt. Ám amikor meglátta Maricelt, az arca felderült. Maricel odaszaladt hozzá, és gyengéden megölelte.

„Jó reggelt, Ópapi!”

„Mi szél hozott, kis lang-lang Maricelem?”

A lang-lang azt jelenti: szeretett. Ópapi legszívesebben így becézte Maricelt.

„Szeretnék neked énekelni” – mondta Maricel. Leült a nagypapája mellé az ágyra, és kinyitotta az énekeskönyvét, majd rákezdtet: „Isten gyermeke vagyok, Ő küldött a földre...”

Ópapi szemei megteltek örömkönnnyekkel. Ő is bekapcsolódott az éneklésbe.

„...Ő adott nékem hajlékot, és kedves szülőket.”*

A hangjuk betöltötte a kis kórtermet. Hamarosan Ómami is csatlakozott. Maricel szívét béke töltötte el, miközben együtt énekeltek.

* Gyermekek énekeskönyve, 2.

